

ISTEN ELŐTT ÁLLSZ . . .

Időoda lengetted magad, valamikor
féltél tőle, remegtél, mint a vak, ki
a kilincs után tapogat bizonytalanul.
Lelkem! érzed-e? virágbanyiló bimbó
vagy már, kit a nap áldott verőfénye
csókol és érzi, valaki vigyáz rá; egy
szelídebb jószág, mint az ember, kit
félteni nem szabad többé,
csak hinni, hinni, — oly erővel
s lendülettel, mint aki tudja:
a magasan lobogó tűzben elhamvad
a vékony, de büszke szalmaszál . . .

(Ujpest.)

BERDA JÓZSEF.

HARMADIK OSZTÁLY :

NÉGY APÁCA UTAZIK.

I.

Mily szelíd kép: itt ülnek szeliden
mind a négyen. Nem büszkék, nincs mit
szégyelniök: Isten mátkái ők. Oly alázatosak,
mint ez az egyszerű paraszti kupé, melyben
a szegénység olcsó pipafüstje s jó falusi,
konyhák ételszaga csikland az orrod alá.

II.

De ők a kedvesek, Isten parfümjét
érik itt is, mint templomban a tömjén
illatát, Lelkük nyugalmát nem zavarja
semmi; tudják, velük a Béke kegyelme,
melynek szava nincs e földön, csak lángja
a lélek mélyén, mely most gyúlt ki épen
ajkuk beszédes némaságán.

III.

Ó, élnek ők! Istent szeretik, téged szeretnek.
Oly igazak, mint egymást szerető nővérek,
kik szeretik egymást testvéri módon. Nem
tudják, mi a rossz, — s csak ülnek s hallgatnak
teli hittel, míg el nem mosolyodnak halkan
egy gyámoltalan néni tréfás mozdulatán . . .

(Ujpest.)

BERDA JÓZSEF.